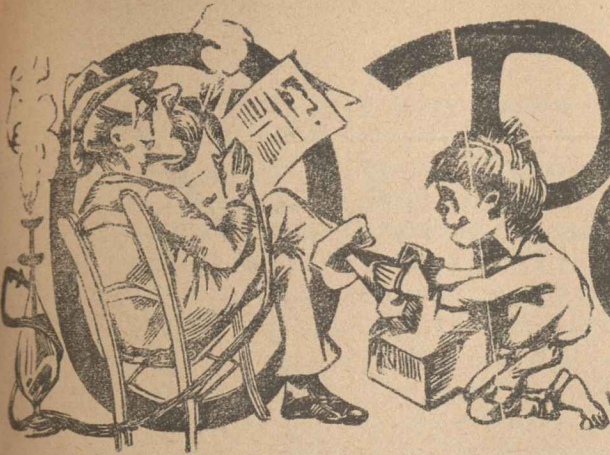




ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα όγδοήντα έξ η,
εις αύτόν τόν χρόνο κ'ατι θά μ'ας τρέξη.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει.
κι' όταν έχω ξευπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς άνέχομαι.
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεττέρια — όπως πρίν καί ν'αραβέρια.
Γράμματα καί πληρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ός τήν δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μ'ας μέλει..

Δεκαεπτὰ Μαΐου
καί λαύρα του ήλίου.

Έκατόν δεκαενέα,
κι' άρχινᾷ εἰρήνη νέα.

Ήστη χρυσή μας λεβεντιά,
πούπεσε μέσ 'στη φωτιά.

Γλυκεῖά πατρίδα, σκόρπιζε στεφάνια 'στά παιδιά σου,
ἀπ' τοῦ 'Ολύμπου τῆς κορφαῖς ήλιόφωτη ροδόλα
νά τῆς πῶς πέρτει 'στη φωτιά ή νέα λεβεντιά σου,
καί τῶς λαχτάρα μυστική κινεῖ τὰ στήθη ὅλα.
'Άλλα παιδιά σου πολεμοῦν μ' άμέτρητο άσκέρι
κι' ἀπ' τό πολὺ πελέκημα κουράζεται τό χέρι.

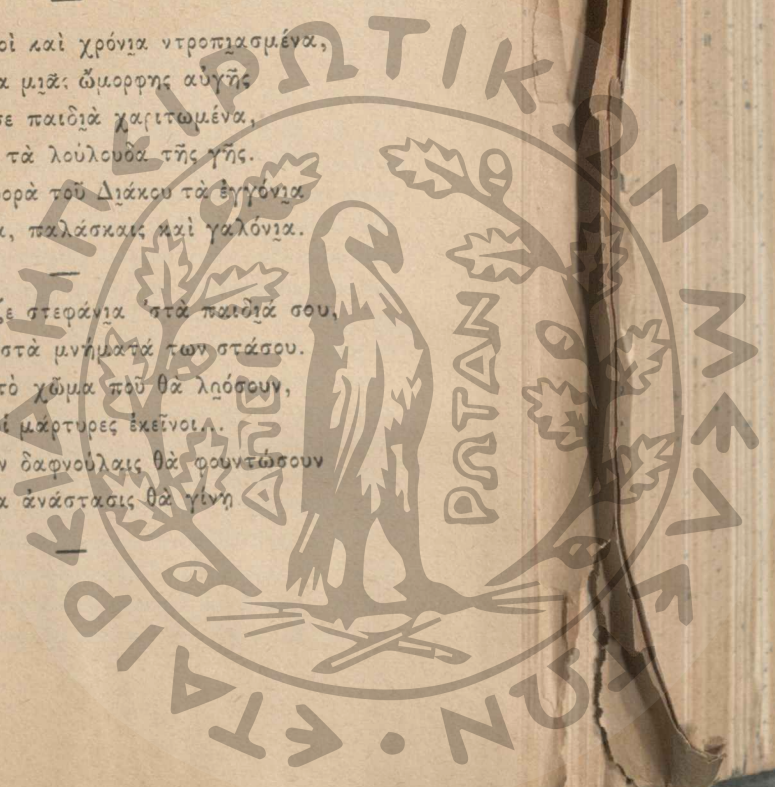
Έσύ ήδονόστομη τῆς λεβεντιάς μας Μούσα,
ξαντραγοῦδῃσε καιρούς χρυσῆς παλληκαριάς,
καί σύ, σημαία γαλανή καί γλυκοκυματοῦσα,
καμαρωτή άντίκρυζε τό φῶς τῆς 'λευθερίας,
καί άπλωνε τόν ἱσκιο σου 'στά σκλαβωμένα μέρη,
καί πλάταινε τό στήθος μας κι' άνδρείευε τό χέρι.

Τό τιμημένο σου σπαθί καί πάλι αἱματώθη,
πού σωριασμένο 'κόντεψε 'στη θήκη νά σκουριάση...
καί τῆς καθένα σου παιδι χίλιας ζωαῖς πῶς νοιόθει
καί δέν φοβάται ὁδὸ καί τρεῖς ἀπ' τῆς πολλαῖς νά χάση.
Καί πολεμοῦν κατάστηθα σάν νά πιστεύουν ὅλοι
πού δέν τούς κόβει τό σπαθί, πῶς δέν τούς πιάνει βόλι.

Άς ξεχασθοῦν κακοὶ καιροὶ καί χρόνια ντροπισμένα,
κι' ό ήλιος μέ τό χάραγμα μιᾶ: ὡμορφῆς αὐγῆς
'στοὺς κάμπους ήχαιρέτησε παιδιά χαριτωμένα,
πού 'πότιζε τό αἶμα των τὰ λούλουδα τῆς γῆς.
Κι' είδε γιὰ πρώτη του φορά τοῦ Διάκου τὰ ἐγγόνια
νά πολεμοῦν μέ στέμματα, παλάσκαϊς καί γαλόνια.

Πῶς πῶς, σπρώχνει 'στη σφαγή τῇ ζηλεμμένα νειάτα,
καί νά θαρροῦν ό πόλεμος πῶς είναι μιὰ παράτα;
Δυστυχῆ τραγοῦδια 'λευθερίας τριγύρω τους τάγεραι,
πού δέν τὰ λέν τὰ χεῖλη των, μᾶ ή καρδιά τὰ ξέρει.
καί λησμονοῦνται προσταγαῖς καί τοῦ στρατοῦ οἱ τύποι,
καί δέν άκοῦνε τίποτα παρὰ τό καρδιοκτύπι.

Γλυκεῖά πατρίδα, σκόρπιζε στεφάνια 'στά παιδιά σου,
καί μέ χαμόγελο χαράς 'στά μνημάτά των στάσου.
Εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς τό χώμα πού θά ληῶσουν,
εὐλογημένοι τρεῖς φοραῖς οἱ μάρτυρες ἐκείνοι...
ἐπάνω εις τοὺς τάφους των δαφνοῦλαϊς θά φουντώσουν
κι' ό θάνατός των γρήγορα άνάστασις θά γίνη





Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — "Ακου τριγύρω, Περικλῆ, ποδοβολὰς καὶ κτύπους,
ιδεὶ τῆς μάχης τὸν καπνὸν καὶ χφρισμένους ἵππους,
ιδεὶ τῶν Τούρκων πτώματα. ἰδεὶ καὶ τῶν Ἑλλήνων,
ιδεὶ κοιλάδα σπαραγμῶν, συγκρούσεων καὶ θρήνων,
ιδεὶ καὶ τοῦ Γκριτζόβαλι τῆ δοξαμένη ράχη.
ὁποῦ σπουδαῖον ὄνομα 'στὴν ἱστορία θάχῃ,
κι' ὁποῖος περᾶσθ' ἀπ' ἐκεῖ θὰ σταματᾷ τὸ βῆμα,
γιὰ νὰ φιλῇ τοῦ καθένος παλληκαριοῦ τὸ μνημα.
Πετροπουλακῆς πολεμεῖ μὲ Τούρκικο ἀσκέρι,
βλέπει κι' ἀστράφτει τὸ σπαθί 'στὸ φτερωτὸ τοῦ χέρι,
κι' οἱ Τούρκοι δυναμώνονται καὶ γίνονται χιλιάδες,
κι' ἀφρίζουν οἱ Μουράττηδες κι' οἱ στρατιῶτοί Πασσάδες,
κι' ἀπάνω 'στὸ Γκριτζόβαλι πετοῦνε ὁλοῖσα
μὲ ὅλη τους τὴν δύναμι, μὲ ὅλη τους τὴ λύσσα.
'Αλλ' ἐκεῖ πέρα, Περικλῆ, τὰ βῆρκαν 'λίγο σκοῦρα,
καὶ ἄρχινᾷ ὁ σκοτωμὸς κι' ἡ ἀνακατοσοῦρα,
καὶ φευγουν οἱ σκυλόπιστοι σὰν νὰ τοὺς ἔχουν νίφτει...
ὁ δὲ Δημητράκοπουλος φονεύεται καὶ πέφτει,
κι' ἰδοὺ ἀμέσως, Περικλῆ, ὁ εὖζων Γαταγάνας,
λεβέντης ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς ἀκριβῆς του μάννας,
τοῦ φονευθέντος τὸ σπαθί ἀκρατῆτος ἀρπάζει,
καὶ μὲς 'στους Τούρκους χύνεται καὶ σφάζει, σφάζει, σφάζει.
ὡς ὅτου βόλι ἄτιμο τὸν ἥρωα σαράνει
κι' ἓνα λεβέντικο κορμὶ κατάχαμα ξαπλώνει,
καὶ 'στὸ βαρὺ τοῦ πέσιμο βαρεῖα ἡ γῆ τραντάζει,
καὶ σκοτεινιά κατάμυρρη τὰ μάτια του σκεπαίνει,
κι' ἐνῷ νεκρὸς καὶ ἄψυχος ἐκοίτετο 'στὸ χῶμα,
τὸ ματωμένο τοῦ σπαθι δὲν τᾶφινε ἀκόμα.
Μὰ νὰ ! 'στὴ μέση φαίνεται κι' ὁ νέος ἀδελφός του,
κι' αὐτὸς κομψὸς παλληκαρᾶς κι' εἰς ὅλα ὁμοῖός του,
κι' εἰς τοῦ πολέμου τὴν βοήν πληγόνεται κι' ἐκεῖνος
καὶ ἀλλαλάζει τὸ πυκνὸν τῶν ἄλλοφύλλων σμήνος.
'Αμύνεται καρτερικῶς ἡ τῶν Ἑλλήνων θέσις,
ὁ δὲ ἀνθυπολοχαγὸς ἐκεῖνος Δημητρίσης,
γεμάτος ἀπὸ λεβεντιά καὶ νερότη ζηλεμένη,
οὔτε στιγμή, βρὲ Περικλῆ, ἀκίνητος δὲν μένει,
καὶ στέκεται 'στὴ θέσι τοῦ ἀσφαλευτος σὰν βράχος
καὶ πολεμεῖ μὲ εἴκοσι καὶ μ' ἑκατὸ μονάχος,
κι' ὁρμᾷ ὁ λεοντόκαρδος μὲ τὴν γρυμμὴν τῶν πρώτων
σ' ἐκείνον τὸν ἀπαίσιον καὶ φρικαλέον κρότον.
ὡσὰν καθάριο ἔλλογο ποῦ γρήγορα διαβαίνει
καὶ ἀνεμίζ' ἡ χαιτή του ἡ χυσοτριχωμένη.
Μὰ φεύγει καὶ ὁ θάνατος αὐτὸ τὸ παλληκαρι,
σὰν νὰ λυπᾶται, Περικλῆ, κι' ἐκεῖνος νὰ τὸν πάρῃ,
κι' ἀναπηδᾷ τὸ στήθος του καὶ ἡ ματιὰ του καίει.
ποῦ λές πῶς κάποια δύναμις μεγάλη τὸ ἐμπνέει,
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ταραζεται ὡς βέλος...
ἀλλὰ ὑπέκυψε κι' αὐτὸς εἰς τὸ μοιραῖον τέλος,
κι' ἐδάφησαν τὰ χεῖλη του μὲ πορφυρῶδες αἷμα

καὶ σκότος κατεκάλυψε τὸ ἀπαστράπτον βλέμμα,
καὶ οἱ παλμοὶ εἰσέγησαν 'στὸ ἀναπάλλον στήθος,
καὶ κλαῖον τὸν προσέβλεπε τῶν μαχητῶν τὸ πλῆθος.
Οὕτω γενναίως ἐπέσε κι' ὁ ἥρωας Κακλαμάνος,
πολεμιστῆς ἀντάξιος Πινδαρικοῦ παιᾶνος,
καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Γκραβέρος,
καὶ ὁ Δημητράκοπουλος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος,
ἀλλ' ἐπληρώθη, Περικλῆ, κι' ὁ προσφιλὴς Δουμπάνης,
κι' ὁ Βασιλείου ὁ γιὰ τὸς κι' ἄφοδος Λακωνίτης.
Καὶ τῶν σαλπύγγων ἤχους πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρίστων
μὲ τὰ σπαθιά των διασποῦν τὴν ζώνην τῶν ἀπίστων
λόγχην μὲ λόγχην ἔρχονται, στήθος μὲ στήθος σπᾶν
τὰ ξίφη μὲ τὰ ξίφη των σταυρόνουν καὶ συμπλέκουν
κι' ἐκ τῆς σφαγῆς ἀμβλύνεται τῆς λογχῆς τὸν ἦχος
καὶ τοῦ θανάτου ἡ στυγνὴ καὶ ἀπαίσιος ὄψις
ἀγρίους βάλλει καγχασμοὺς σατανικῶν γελῶτων
'στὴν τόσῃ ἀλληλοσφαγῇ καὶ τῶν ξιφῶν τὸν ἦχος.
Πλὴν δυστυχῶς, βρὲ ἀδελφέ, ἡ Κούτρα μας ἦλθε
κι' ὁ Λῶρης, ὅπως ἔμαθα, βαρέως ἐπληρώθη,
καὶ ὅμως αἰματοδόρετος μὲ γυμνωμένα στήθη
αἰχμαλώτος εἰς τῶν ἐχθρῶν εὐρίσκεται τὰ πλῆθη.
ἐνῷ εἰς τὸ Γκριτζόβαλι ἐν τῷ βρασιῶ τῆς πάλης
φονεύεται τ' ἀντὶ τοῦ, ὁ νέος Γαλιγιάλης.
Κι' ἂν κι' ὁ γενναῖος Σταῖκος, χωρὶς καιρὸν νὰ φέρῃ
εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς ὁρμαῖος καταφθάνει,
καὶ τοῦ ἐχθροῦ προσέβαλε τὰ νῶτα παραχρῆμα,
ἀλλὰ ἡ Κούτρα ἔμεινε τῶν Τουρκαλῶν κτήμα.
Π. — Αἰσθάνομαι συγκίνησιν... Ἑλλάς, πατρίς μου,
καὶ νέας δόξης διὰ σὲ ἀνέτειλαν ἡμέραι.

Φ. — Ἀλλὰ καὶ 'στὴν Ἀσπρὴ κλησιὰ κοντὰ σπᾶν
ἐνῷ 'στὴν οὐσιν ἔκλινε ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας
ἀρχίζει καὶ ὁ Μήτσας πῦρ, λεβέντης ἀπ' τὸν ποταμό
καὶ συλλαμβάνει ὠδέκα περίπου αἰχμαλώτους.
Μὰ κι' ὁ Κουρμούλης, Περικλῆ, κι' αὐτὸς δὲν τῆν
καὶ τέλος πάντων ποῖον νὰ πῶ καὶ ποῖον νὰ πῶ
'Απάνω 'στὸ Γκριτζόβαλι κἀνεὶς δὲν ἐφρόνη,
κάθε παιδί ἀκρατῆτο μὲς 'στὴ φωτιά ἐγύθη,
κι' ἀφόβως εἶδε τὴν φρικτὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου
κι' ἐτίμησε τὸ γένος του, τὴ γῆ του, τὰ ἔργα του.
Κι' ἐγὼ ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν, τυμπαῖων καὶ αἰμάτων
ἓνα κοντόξυλο χοντὸ 'στὰ δρόμῳ χεῖρα σπᾶν
ἐσκότωνε κι' ἐπληρώνα καὶ ἄρπαζε παντὶ ἄνθρωπο
καὶ ὅταν ἀπ' ἐπάνω μου ἐσφύριζαν ἡ σφαῖρα
ἐγὼ εὐθὺς τῆς ἐδωχνα μὲ τόνα κι' ἄλλο χέρι
κι' ἐκείναις 'Ξαναγύριζαν 'στὸν Τούρκων τὸ ἀσπί
καὶ δέκα δέκα φευγαν οἱ Τούρκοι μὲ πηλᾶτες
γιὰ τῆς κυρίας Φατιμῆς τῆς ἀνοικταῖς ἀγκάλης.
Π. — Καὶ τώρα ;

Φ. — Τώρα, Περικλῆ, γαλήνη καὶ ἡσυχία
καὶ μὲ ψωμί χορταίνονται καὶ μὲ λαχάνων μάτια
καὶ ὁ στρατὸς 'στὰ σπήττα του πηγάζει νὰ 'σπᾶν
κι' ἀπὸ τοῦ ψευτοθόδωρου τοὺς λόγους ν' ἀποπᾶν.
Καὶ ἤδη προσκαλεῖται σὺ νὰ γίνῃς στρατῶτης
διότι ὅταν σοῦλεγα κι' ἐγὼ σὰν πετρίωτη,
μαζὺ μου νὰ καταταχθῇς 'στὸ σῶμα τῶν νεκρῶν
ἄμα συνέβη τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων.
ἐσὺ μ' ἐξυλοφόρτωνες μὲ ὅλο σου τὸ ἄκτι...
μὰ τώρα νὰ ! τὴν ἐπαθες, ὀχόλου λιποτακτῆ.
Καὶ ὅμως, φίλε Περικλῆ, καλῶς καταλαβαίνω
θὰ μείνης εἰς τὸ τακτικὸ τρεῖς μῆνες παραπάνω.
Δι' ὅλα ταῦτα ὑψηλὰ τὴν ράβδον μου σπᾶν
καὶ τούτῃ πάλι τῇ φράσῃ ἐγὼ σὲ υπαγλαρῶναι.



Ἐγριούπ πασσᾶς καὶ Φασουλῆς
κι' ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος σεβνταλῆς.

Ε. — "Π! Μπουγιουρούμ !...

Φ. — Εὐχαριστῶ...

Ε. — Ποιὸς εἶναι ;

Φ. — Δὲν μὲ ξέρεις ;

Ε. — Ἕλλην Φασουλῆς καὶ πρῶτος ντελμπεντέρης.

Ε. — Θέλεις τσιμποῦκι ;

Φ. — Μαλιστα, μὴ φέρε καὶ σερμπέτι,

νὰ μου λαφρώτῃ τὴν κορμιά καὶ τὸ πολὺ σεκλέτι.

Ε. — Καὶ τί ὀρίξεις, βρὲ Γκιγκούρ ;

Φ. — Ἀλέσως θὰ τὸ μαθῇς,

καὶ τῶν παθῶν σου, Τουρκαλᾶ, τὸν ταραχὸν θὰ παθῇς.

Ε. — Πῶς λές, ἀφέντη μου, εἰ ὅλῳ μας νὰ τὰ πούμε,

καὶ ὅσπῃ ἦγουν ὀηλαδὴ νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ε. — Γαὶ μπκαλούμ !...

Φ. — Ἐφέντη μου, βεβχίως εἶδες τώρα

πῶς 'στὸ Γκριτζόβαλι ἐκεῖ σὰν : ὥσπῃ σπαλιόρα,

κι' ἐκεῖ μὲ πρᾶγματα καὶ ὄχι μὲ παρλάταις

πῶς ἔχμε πολὺ γερὶς, ἐφέντη μου, τῆς πλαταις,

καὶ πῶς 'απορούμε τὸ σπαθί νὰ σφιγγώμε 'στὸ χέρι

καὶ πῶς 'αφηρούμε ὅλο σας τὸ ἄπιστο ἀσκέρι.

Ε. — Σικτίρ, χιντζίρ !

Φ. — Σικτίρ καὶ σύ...

Ε. — Κίσπέκ κισπόγλου, σῶπα.

Φ. — Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Τουρκαλᾶ, καὶ ἄλλοτε σοῦ τόπα.

Ε. — Τῆς φοβέρας σου, Πασσά, ταῦτί μου δὲν ἰδρώνει...

μαῦρ' εἶν' ἡ νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει

Καὶ ἂν ὁ ψευτοθόδωρος μετὰ τῆς συντροφίας

δὲν ἔβλεπε φαντάσματα καὶ μηχανορραφίας,

ἂν δὲν τὸν ἐσκίαζαν φανταίς μὲς 'στὴν πόλιν τοῦ φούρια,

ἂν λάχανα δὲν ἔβλεπε, ρεπάνια καὶ ἀγγούρια,

ἂν δὲν μᾶς ἐξέθωνε μὲ τόνα κι' ἄλλο ψέμμα,

ἂν ἔτρεχε 'στὰς ἀλέες του τὸ ἱκόν μου αἷμα,

ἂν ξενισατοὶ δὲν 'πίναμε καρφὲ μὲς 'στὴ λικκάδα,

ἂν τέλος πάντων ἔλειπαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα

οἱ τόσοι μπεχλιθάνηδες καὶ οἱ αὐραγκουταγκαί,

ἔως τὴν Πόλιν σήμερα, σὰν πέραμε φαλαγγί

καὶ μὲ τὴν κλάμα μονάχ' τοῦ Τουρκομαχῶν Τράκκα,

καὶ δὲν θὰ σὰν ἐγλύτανε καὶ τῆς Φατμας ἡ βράκκα.

'Αλλὰ δὲν ἀπελπίσῃ καὶ θάλλῃ μὴ ἡμέρᾳ,

ποῦ θὰ σὰς πᾶρ' ὁ ὀρκὸς καὶ μάννα καὶ πατέρα,

καὶ τότε πᾶς καλλίτερα, Πασσά μου, θὰ τὰ πούμε,

καὶ πάλι θ' ἀνταμώσωμε καὶ θὰ λογαριασθῶμε,

Μὴν κοκορεῦσαι, Πασσά, καὶ ὁ καιρὸς γυρίζει,

καὶ τὸν μεγάλον ὁ μικρὸς ποδοπατεῖ καὶ σφίγγει.

Μὴν κοκορεύεσαι, Πασσά... δὲν εἶν' ἀκόμη ὦρα,
καὶ μὴ θαρρεῖς, βρὲ μπουνταλά, πῶς 'πέρασε ἡ πόρα·
κι' ἂν ἔσθυσε ἡ πυρκαγιά, μὰ βράζει τὸ καμίνι,
καὶ μιὰ ἡμέρα πόλεμος ἀληθινὸς θὰ γίνη,
καὶ ἡ Ἑλλὰς κραδαίνουσα τὸ ξίφος τῶν πολέμων
θὰ πεταχθῇ 'στὸν Ὀλυμπον ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων,
βροντῶσα καὶ ἀστράπτουσα μὲ κάλλη Ἀμαζόνος
καὶ τοὺς υἱούς της στέφουσα μὲ ρόδα Μαραθῶνος.

Ε. — Μὴ μοῦ χαλᾷς πρῶτ' πρῶτ' τὸ τόσο μαχμουρλούκι.

Φ. — Θὰ φᾶς καμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.

Ε. — Φτοῦ! φτοῦ! ἀλὰ μπελιάρβειν!

Φ. — Φτοῦ σου καὶ σύ, σπασμένε,
διαόλου ἰνφαιμόκορμε γικουρτοδαφτισμένε.

Ε. — Φτοῦ σου, Γκιούρη Φασουλῇ!

Φ. — Στὸ διάλο, χαλντούπη,

ὁποῦ μὲ τῆς φοβέραις σου μᾶς ἔγινες κουνούπι.

Τί νὰ σᾶς κάνω, ἄντρε, ποῦ ἤσαστε ἀσκέρι,

ἄλλοιῶς τί ἐπαθαίνατε μόν' ὁ Ἀλλάχ τὸ ξέρι.

Ἐγὼ 'παντρεύομαι μὲ μιὰ, καὶ σύ, Πασσά, μὲ δέκα,

τί νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ, μὲ μιὰ ξερὴ γυναῖκα;

Ἐνῶ δὲ εἶπε ὁ θεὸς τὸ γένος μας ν' αὐξάνη

κι' ἀνθρώπους κατ' εἰκόνα τοῦ ὁ ἀνθρώπος νὰ κάνη,

ἡμεῖς οἱ χρειαὶν ἔχοντες κι' ἐνὸς ἀνθρωπαρίου

περιφρονούμεν ἀποινεῖ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου.

κι' ἀφοῦ γυναῖκες μπόλικαις εἶν' εὐκολο νὰ 'βροῦμε,

καθόμαστε σὰν χάχιδες καὶ κρυφολαχτροῦμε.

Ἔσεῖς ἐμεγαλώσατε μὲ τὴν πολυγαμίαν

κι' ἀπολαμβάνετε τοῦ ζῆν μὲ τόσην εὐθυμίαν,

κι' ἡμεῖς οἱ κουτομόηδες μὲ μιὰ γυναῖκα μόνον

ἓνα κουτάβι βγάζομε ἀπάνω εἰς τὸ χρόνο,

κι' εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θάβγη καὶ ἀγόρι...

Ἄ! πρέπει νὰ μεταβληθοῦν τοῦ γάμου μας οἱ ὅροι.

Πρέπει κι' ὁ Ἕλλην, τζόγχι μου, ἂν θέλῃ τὸ καλὸ του,

νὰ πέρνῃ δέκα θηλυκά κι' αὐτὸς 'στὸ μερδικό του.

Πρέπει κι' ἡμεῖς νὰ γίνωμε ὥσάν καὶ σᾶς Πασσάδες

καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πίσω μας νὰ σέρνωμε κυράδες,

νὰ παύσουν καὶ οἱ ἔρωτες σπαράζοντες καρδίας,

νὰ ἔχωμε κι' ἀπὸ παιδιὰ μεγάλας ἐσοδείας,

νὰ χύνουν βάλαμο γλυκὺ 'στὰ τόσα μας σεκέτιχ,

καὶ νὰ μᾶς κάνουν τέσσαρα ποῦ λέν τὰ καμπαέτιχ.

Ὅθεν σκεφθεῖς περὶ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ζημίας,

θὰ φέρω νομοσχέδιον περὶ πολυγαμίας,

κι' ἂν προξενήσῃ, ἀδελφέ, 'στὰς Ἑλληνίδας τρόμον,

πέλλω κι' ἐγὼ 'στὸν διάβολο τὸν περὶ γάμου νόμον,

καὶ πέρνω δέκα Τούρκισσαις καὶ ἡ δουλειὰ τελειώνει...

μαῦρ' εἶν' ἡ νύκτα 'στὰ βουνά κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

Ε. — Μὴ μοῦ χαλᾷς πρῶτ' πρῶτ' τὸ τόσο μαχμουρλούκι.

Φ. — Θὰ φᾶς κάμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.

Ε. — Ντέφ ὅλ, βρὲ Φασουλῇ, μπουρτάν...

Φ. — Βρὲ μὴ μοῦ φεῦγῃς στέκα...

φέρε σοῦ λέγω 'γρήγορα σερμπέτι καὶ γυναῖκα.

Μὴ μ' ἀναγκάζῃς νὰ χυθῶ ἀπάνω σου σὰν λύκος.

Ε. — Ἀληθινὰ τί γίνεται ὁ κύριος Στεφῆκος;

Φ. — Πολὺ καλὰ... εὐχαριστῶ...

Ε. —

Κι' ὁ Δούνης σου;

Φ. —

ἐξ Ἀθηνῶν ἐφθάσαμε κι' οἱ δύο μας παρέα,

ἐνῶ δὲ διεσχίζαμε κοιλάδας καὶ χειμάρους,

κι' ἐνῶ συνομιλοῦσαμεν γιὰ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,

κι' εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐπέτα ἡ ψυχὴ του,

«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐφώναζα μαζὶ του.

Ε. — Κι' ὁ Θεοδωρῆς;

Φ. —

Δὲν ἔπαυσε ὡς σήμερα λιμάρει

διὰ τὸ πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων,

κι' ἀκόμη βλέπει γύρω του γελοῖους συνωμώτας

καὶ μηχανορραφήματα κι' Αὐστριακοὺς προδότες.

Ε. — Δὲν ἔρχεται Κισλάραγας νὰ γίνη 'στὸ Σεράι,

μαζὶ μὲ τῆς χανούμισσαις νὰ εἶναι πλαῖ πλαῖ;

Φ. — Ἐμεῖς σᾶς τὸν χαρίζομε κι' ἂς γίνη ὅ,τι θέλῃ...

κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς θάκανε γιὰ γυναικῶν κοπέλιν.

Ε. — Καὶ τώρα τί ὀρίζετε;...

Φ. —

Σᾶς θέτω ἓνα ὄρον,

νὰ φύγετε πολὺ μακρὰν ἐκείθεν τῶν συνόρων,

καὶ εὐτὼ πως ὁ ἓνας μας τὸν ἄλλον νὰ μὴ βλέπῃ

ἄλλοιῶς θὰ φᾶς μπαγλάρωμα νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.

Αὐτὸ ἀμέσως ἀπαιτῶ, διαβόντρου μου κουλούκι,

καὶ τώρα σῦρε φέρε μου φωτιά γιὰ τὸ τσιμποῦκι.

Ε. — Βρὲ ἄφησέ με ἤσυχο, μωρὲ γκιούρ κενέρη.

Φ. — Σικτίρ ὀρντάν βρὲ πεζεδέγκ...

Ε. —

Βλέπω πῶς ἔχεις...

Φ. — Ὅποτε θέλεις κόπιασε κι' ἂν σὲ βατσάτῃ ἔλα.

Ε. — Ὅλάν γινηκὴλ μπουρντάν κιαφίρ...

Φ. —

Θὰ πῶς μαντά...

Ε. — Σικτίρ...

Φ. —

Σακαλινὰ σιτσά...

Ε. —

Ἐθύμωσα, Γκιούρ...

Φ. — Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς τσιμπουκιὰς 'στὴν ὑψηλὴν...

Κεφαλληνίας οἶνο!

ποῦ ὁ καθεὶς ἂς πίνη.

'Στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημαίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὰ κι' ἀθάνατο Μορμῆ.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγί, τὸ δεύτερο γιὰ φρούτα,
καὶ ἅμα πηῆς κι' ἀπὸ τὰ ὁρὸ γυρεύεις τὰ λαγοῦτα.

Τὸ "Ἄστυ" τὸ αὐριανὸν θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
θὰ ἔχῃ δὲ ζωγραφιστὸ τὸ καθε παλληκάρι,
ποῦ ἔπεσε μαχόμενον μὲ θαυμαστὴν ἀνδρείαν
κι' ἐτίμησε τοῦ ἔθνους μας τὴν νέαν ἱστορίαν.

Καὶ τώρα πᾶς ποῦ πόλεμος ἀνέβει δὲν μᾶς τρομάζει,
καὶ ὁ «Ρωμῆος» 'στὸ προσεχὲς τοὺς ὅρους του ἀλλεῖ.

Τοῦ Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συγγραφεῖς
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακτεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα 'μερὰ συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τίσους,
μ' οὐρητήρια, σκντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδάρι.

Π. — Μὰ
γιατ
ἀφοῦ
πῶς
παρῶ